

11 septembrie – 17 septembrie

Profetul neliniștit

Textul de memorat: „Și Mie să nu-Mi fie milă de Ninive, cetatea cea mare, în care se află mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni, care nu știu să deosebească dreapta de stânga lor, afară de o mulțime de vite?” (Iona 4:11)

Una dintre cele mai interesante relatări din Scriptură este, probabil, cea despre Iona. Iată-l acolo, un profet al lui Dumnezeu, chemat de Dumnezeu, și totuși ce face? El fuge de chemarea Domnului. Apoi, după ce este convins într-un mod dramatic să se răzgândească și să asculte, el se supune, însă numai pentru a se plânge că poporul la care a fost chemat să dea mărturie s-a pocăit și a fost cruțat de la nimicirea pe care, după cum gândea el, ar fi meritat-o.

Ce exemplu de om fără liniște, fără pace interioară - până la punctul în care, la un moment dat, strigă: „Acum, Doamne, ia-mi viața, căci vreau mai bine să mor decât să trăiesc!” (Iona 4:3).

Isus Însuși a făcut referire la istoria lui Iona, spunând: „Bărbații din Ninive se vor scula alături de neamul acesta în ziua judecății și-l vor osândi, pentru că ei s-au pocăit la propovăduirea lui Iona; și iată că aici este Unul mai mare decât Iona” (Matei 12:41). Într-adevăr, mai mare decât Iona! Dacă nu, El nu putea fi Mântuitorul nostru.

Săptămâna aceasta vom studia despre Iona și vom vedea ce putem învăța din lipsa lui de liniște, de pace.

Duminică, 12 septembrie – Fuga

Iona a fost un misionar de mare succes. În același timp, a fost și unul foarte reticent, cel puțin la început. Nu știm ce făcea Iona atunci, dar, indiferent ce era, chemarea lui Dumnezeu i-a întrerupt viața în mod covârșitor. În loc să ia misiunea lui Dumnezeu pe umeri și să descopere că jugul Său este bun și sarcina Lui este ușoară (Matei 11:30), Iona a decis să-și găsească propria „odihnă” fugind în direcția opusă celei în care îl chema Dumnezeu să meargă.

1. Unde spera Iona să găsească liniște și odihnă, departe de chemarea lui Dumnezeu? Cât de bine a funcționat planul său? Iona 1

Iona pornește în direcția opusă celei în care îl chemase Dumnezeu. El nici măcar nu s-a oprit să discute cu Dumnezeu, așa cum au făcut mulți profeți ai Bibliei când au fost chemați să fie mesagerii Săi (vezi, de exemplu, Exodul 4:13).

Destul de interesant, nu este prima dată când Iona este chemat să vorbească pentru Dumnezeu, așa cum sugerează 2 Împărați 14:25. Totuși, în cazul acela, Iona pare să fi făcut ceea ce Domnul îi ceruse să facă. Dar nu și de data aceasta. De ce?

Mărturiile arheologice și istorice atestă cruzimea despoților neo-asirieni care au dominat Orientul Apropiat antic în secolul al VIII-lea î.Hr., adică în perioada în care Iona a fost profet în Israel. Cam șaptezeci și cinci de ani mai târziu, regele neo-asirian Sanherib a atacat Iuda. Israel și Samaria fuseseră deja cucerite cu aproximativ 25 de ani înainte, iar împăratul Ezechia se pare că s-a alăturat unei coaliții locale anti-asiriene.

Acum sosise timpul ca asirienii să-și încheie socotelile. Biblia (2 Împărați 18, Isaia 36), documentele istorice asiriene și reliefurile de pe zidul palatului lui Sanherib din Ninive ne spun povestea cruntă despre căderea Lachisului, una din cele mai importante și bine fortificate cetăți ale lui Ezechia de la granița de

sud. Într-o inscripție, Sanherib susține că a luat peste două sute de mii de prizonieri din patruzeci și șase de cetăți întărite despre care el afirmă că le-a distrus. Când împăratul asirian a luat Lachisul, sute de mii de prizonieri au fost trași în țeapă; susținătorii îndârjiți ai regelui Ezechia au fost jupuți de vii, în timp ce restul oamenilor au fost trimiși în Asiria ca sclavi - o mână de lucru ieftină.

Asirienii puteau fi incredibil de cruzi chiar și pentru standardele lumii de atunci. Și Dumnezeu îl trimitea pe Iona chiar în inima imperiului? Mai este de mirare că Iona nu a vrut să meargă?

Să fugi de Dumnezeu? Ai făcut-o în trecut? Dacă da, cât de bine ți-a reușit? Ce lecții ar trebui să fi învățat din acea greșală?

Luni, 13 septembrie – O odihnă de trei zile

Fuga lui Iona de Dumnezeu nu a fost fără probleme. „Liniștea” lui de scurtă durată a fost deranjată atunci când Dumnezeu a intervenit în mod miraculos printr-o furtună. Iona este salvat din mormântul de apă de către Dumnezeu, care îi poruncește unui pește să-l scoată la mal.

Totuși, doar atunci când se trezește într-o odihnă forțată de trei zile, în burta marelui pește, Iona realizează cât de dependent este de Dumnezeu. Uneori trebuie să fim duși într-un loc în care nu avem nimic pe care să ne bazuim din ce oferă lumea aceasta, ca să ne dăm seama că Isus este Cel de care avem cu adevărat nevoie.

2. Citește rugăciunea lui Iona înălțată din burta peștelui. Pentru ce se roagă el? Iona 2:1-9

Deși se afla acolo, în adânc, într-o situație foarte periculoasă, Iona vorbește în rugăciunea lui despre sanctuar. El speră să vadă din nou „Templul Tău cel sfânt”.

Templul constituie punctul central al acestei rugăciuni și ar trebui să fie și al rugăciunii în general. Există un singur loc în Vechiul Testament în care Dumnezeu poate fi găsit: în sanctuar (vezi Exodul 15:17; 25:8). Sanctuarul este punctul central al rugăciunii și al comuniunii cu Dumnezeu.

Iona nu se referă la Templul din Ierusalim. Mai degrabă, el vorbește despre sanctuarul ceresc (Iona 2:7). Acolo este speranța lui pentru că, într-adevăr, de acolo vine Dumnezeu împreună cu mântuirea pe care o oferă. Iona înțelege, în sfârșit, acest adevăr important. El experimentează harul lui Dumnezeu. Este salvat. Când peștele cel mare îl varsă la mal, el înțelege din proprie experiență dragostea lui Dumnezeu față de el, un profet fugar. Iona învață (chiar dacă nu fără niște ocoluri pe drum) că singurul parcurs sigur pentru oricine crede este să caute să fie în cadrul voinței lui Dumnezeu.

Așadar, el decide acum să-și facă datoria și să asculte de porunca lui Dumnezeu mergând, în sfârșit, la Ninive. Fără îndoială, el pornește prin credință, deoarece se îndreaptă spre o cetate extrem de nelegiuită, ai cărei cetățeni s-ar putea să nu-l placă pe acest profet străin care le spune direct cât de răi sunt.

Uneori s-ar putea să avem nevoie să lăsăm totul în urmă ca să dobândim o perspectivă nouă asupra lucrurilor. Deși istoria lui Iona, care a supraviețuit în mod miraculos în burta peștelui, este mai degrabă un caz extrem, cum s-ar putea ca ieșirea din mediul tău obișnuit să îți permită să privești totul dintr-o perspectivă nouă și, poate, necesară?

Marti, 14 septembrie – Misiune îndeplinită

În comparație cu oricare altă cetate sau localitate din Israel, Ninive era un oraș imens. Era „o cetate foarte mare, cât o călătorie de trei zile” (Iona 3:3).

3. Care este răspunsul care vine din acest loc nelegiuit? Ce lecții putem extrage din această istorie pentru noi înșine, în strădaniile noastre de a da mărturie altora? Iona 3:1-10

În timp ce merge prin cetate, Iona proclamă mesajul lui Dumnezeu: „Încă patruzeci de zile, și Ninive va fi nimicită!” (Iona 3:4). Mesajul sosește la fix. Deși nu ne sunt oferite detalii, este clar că avertizarea ajunge la niște urechi receptive, iar oamenii din Ninive (în masă!) cred cuvintele profetului.

Într-un mod tipic practicilor din Orientului Apropiat, împăratul cetății Ninive dă un decret pentru a demonstra schimbarea inimii. Toți - inclusiv animalele - trebuie să postească și să se căiască. Împăratul se dă jos de pe tronul lui și se așază pe țărână, un gest cu o mare importanță simbolică.

4. Ce elemente sunt prezente în discursul împăratului, care arată că el înțelege ce înseamnă adevărata pocăință? Iona 3:6-9. Compară cu Ieremia 25:5; Ezechiel 14:6 și Apocalipsa 2:5.

Predica a fost scurtă, la subiect, dar impregnată de teologia corectă cu privire la adevărata pocăință. În timp ce Iona predica, Duhul Sfânt trebuie să fi lucrat din greu la inimile ninivenilor. Locuitorii cetății Ninive nu beneficiaseră de binecuvântările și de călăuzirea duioasă a lui Dumnezeu de care israeliții avuseseră parte; și totuși ei l-au răspuns pozitiv lui Dumnezeu. Ei au spus, de fapt: „Să ne îmbrăcăm cu mila lui Dumnezeu, și nu cu realizările noastre! Să ne bizuim în totalitate pe bunătatea și pe harul Său.” În mod ciudat, Iona, care experimentase personal harul lui Dumnezeu, pare să creadă că acesta este atât de exclusivist încât doar unii au șansa să se odihnească în el.

De ce este pocăința o parte atât de importantă în experiența creștină? Ce înseamnă să ne pocăim cu adevărat de păcatele noastre, mai ales de păcatele pe care le comitem în mod repetat?

Miercuri, 15 septembrie – Un misionar mânios și neliniștit

Din nefericire, istoria lui Iona nu se termină cu capitolul 3.

5. Care este problema prorocului? Ce lecție putem învăța din caracterul lui destul de deficitar? Iona 4:1-11

Iona 4 începe cu mânia profetului împotriva lui Dumnezeu din cauză că misiunea lui a avut un atât de mare succes. Iona este îngrijorat că va părea ridicol. Îl vedem pe Dumnezeu cum Își ia timp să-i vorbească și să-l convingă pe profetul Lui, care se comportă ca un copil care are un acces de furie.

Aici avem dovada că adevărații închinători ai lui Dumnezeu - chiar și profeții - mai au încă de crescut și de biruit unele lucruri.

„Când Iona a aflat planul lui Dumnezeu de a cruța cetatea care, în ciuda nelegiurii ei, fusese determinată să se pocăiască în sac și cenușă, ar fi trebuit să fie primul care să se bucure de harul minunat al lui Dumnezeu; dar el a îngăduit minții să zăbovească asupra posibilității ca el să fie privit ca un proroc mincinos. Gelos pentru renumele lui, el a pierdut din vedere valoarea infinit mai mare a ființelor din cetatea aceea nenorocită.” - Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 271

Răbdarea lui Dumnezeu manifestată față de profetul Său este uimitoare. El pare hotărât să-l folosească pe Iona, iar când acesta fuge, Dumnezeu trimite furtuna și peștele să-l aducă pe fugăr înapoi. Și chiar când din nou Iona este împotriva, Dumnezeu caută să poarte o discuție cu el, spunându-i: „Bine faci tu de te mânie?” (Iona 4:4).

6. Cum se asemănă relatarea din pasajul de mai jos cu ce s-a întâmplat în istoria lui Iona? Luca 9:51-56

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16), sau, cum formulează Dumnezeu în Iona 4:11: „Și Mie să nu-Mi fie milă de Ninive, cetatea cea mare, în care se află mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni, care nu știu să deosebească dreapta de stânga lor, afară de o mulțime de vite?” Cât de recunoscători ar trebui să fim că, în final, Dumnezeu, și nu noi înșine, este Judecătorul suprem al inimii, al minții și al motivațiilor.

Cum putem învăța să avem aceeași milă și aceeași răbdare față de cei din jur pe care le are Dumnezeu (sau cel puțin să învățăm să reflectăm compasiunea și răbdarea Lui)?

Joi, 16 septembrie – O stradă cu dublu sens

Iona pare să aibă mai multă bătaie de cap decât era cazul. Ninive era o cetate periculoasă, dar în experiența lui Iona nu locuitorii cetății par să fie problema. Ei înțeleg mesajul și se pocăiesc repede. Iona, misionarul, pare să fie veriga slabă în această istorie de misiune.

În această relatare, Dumnezeu este pe urmele unui profet șovăielnic pentru că știe că Iona are nevoie de călătoria misionară la Ninive la fel de mult cum au locuitorii cetății nevoie să audă solia misionară.

7. Citește cartea Iuda. Cum putem „să ne ținem în dragostea lui Dumnezeu” (Iuda 21)? Ce înseamnă acest lucru?

În această scurtă carte din Noul Testament, Iuda ne îndeamnă astfel în versetul 21: „Țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu și așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viața veșnică.”

Experimentarea personală a dragostei și a îndurării lui Dumnezeu nu este un eveniment care se întâmplă o singură dată. O modalitate sigură de a ne ține în dragostea lui Dumnezeu este de a-i căuta și a-i atinge pe ceilalți cu mesajul Evangheliei. În versetele următoare, Iuda ne spune să-i muștrăm pe cei ce se despart de noi („aveți milă de cei ce se îndoiesc”, NTR) și să căutăm să-i mântuim pe unii, „smulgându-i din foc” (vers. 22).

8. Ce se spune în versetele de mai jos și care este legătura cu istoria lui Iona? Iuda 20-23

Dumnezeu l-a chemat pe Iona să meargă la Ninive pentru că, probabil, înainte de această chemare deosebită profetul nu se gândise prea mult la relația lui cu asirienii. Poate că Iona știa că nu îi plăcea pe asirieni, dar habar nu avea cât de mult îi ura sau în ce extreme avea să cadă pentru a-i evita, chiar și după ce a primit chemarea. Iona nu era pregătit să aibă un locuitor din Ninive ca vecin în cer. El nu învățase să iubească așa cum iubește Dumnezeu. Dumnezeu l-a chemat pe Iona să meargă la Ninive pentru că El îi iubea pe locuitorii acestei cetăți și îi voia în Împărăția Sa. Dar Dumnezeu l-a chemat pe Iona pentru că îl iubea și pe el. El voia ca Iona să crească și să se asemene tot mai mult cu El, pe măsură ce lucrau împreună. Dorea ca Iona să găsească adevărata odihnă, care derivă doar dintr-o relație mântuitoare cu El și din a face Sa, care include și legătura cu alții și îndreptarea lor spre credința și nădejdea pe care noi le avem.

Cât de mult timp petreci lucrând pentru salvarea altora? În sens spiritual, cum ne conduce acest gen de lucrare să găsim adevărata odihnă în Isus?

Vineri, 17 septembrie – Un gând de încheiere

„Prin însărcinarea dată, lui Iona i se încredințase o grea răspundere; cu toate acestea, Acela care-i poruncise să meargă era în stare să-l susțină pe slujitorul Lui și să-i dea reușită. Dacă prorocul ar fi ascultat fără îndoieli, ar fi fost scutit de unele experiențe amare și ar fi fost binecuvântat din belșug. Și totuși, în ceasul încercării lui Iona, Dumnezeu nu l-a părăsit. Printr-o serie de încercări și de providențe uimitoare, încrederea prorocului în Dumnezeu și în puterea Sa infinită de a mântui avea să fie înviorată.” - Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 266

„Mii de persoane pot fi abordate în maniera cea mai simplă și mai umilă. Adesea, intelectualii cei mai educați, cei care sunt priviți de lume ca fiind oamenii cei mai talentați, sunt înviorați de cuvintele simple ale unei persoane care îl iubește pe Dumnezeu și care poate vorbi despre iubirea Sa, la fel de natural precum vorbesc oamenii lumesti despre lucrurile de care sunt profund interesați.” - Idem, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 232

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Romani 12 - 1 Corinteni 2

1. Ce anume spune Pavel că „atârnă” de noi?
2. Ce suntem sfătuiți să facem în privința părerilor îndoielnice?
3. Cum se numea biserica unde sora Fivi era diaconasă?
4. Ce lucruri sunt o nebunie pentru omul firesc? (2:14)

Evanghelizare, Secțiunea 15, subcapitolul „Accentul pus pe cântatul cu întreaga adunare”

5. De ce anume trebuie să ne străduim să ne apropiem cât mai mult?